HUGO DE SANCTO VICTORE

Frankreich (?), 1. Hälfte 13. Jh.

Seite 44v

Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26084
Copyright: Admont, Benediktinerstift

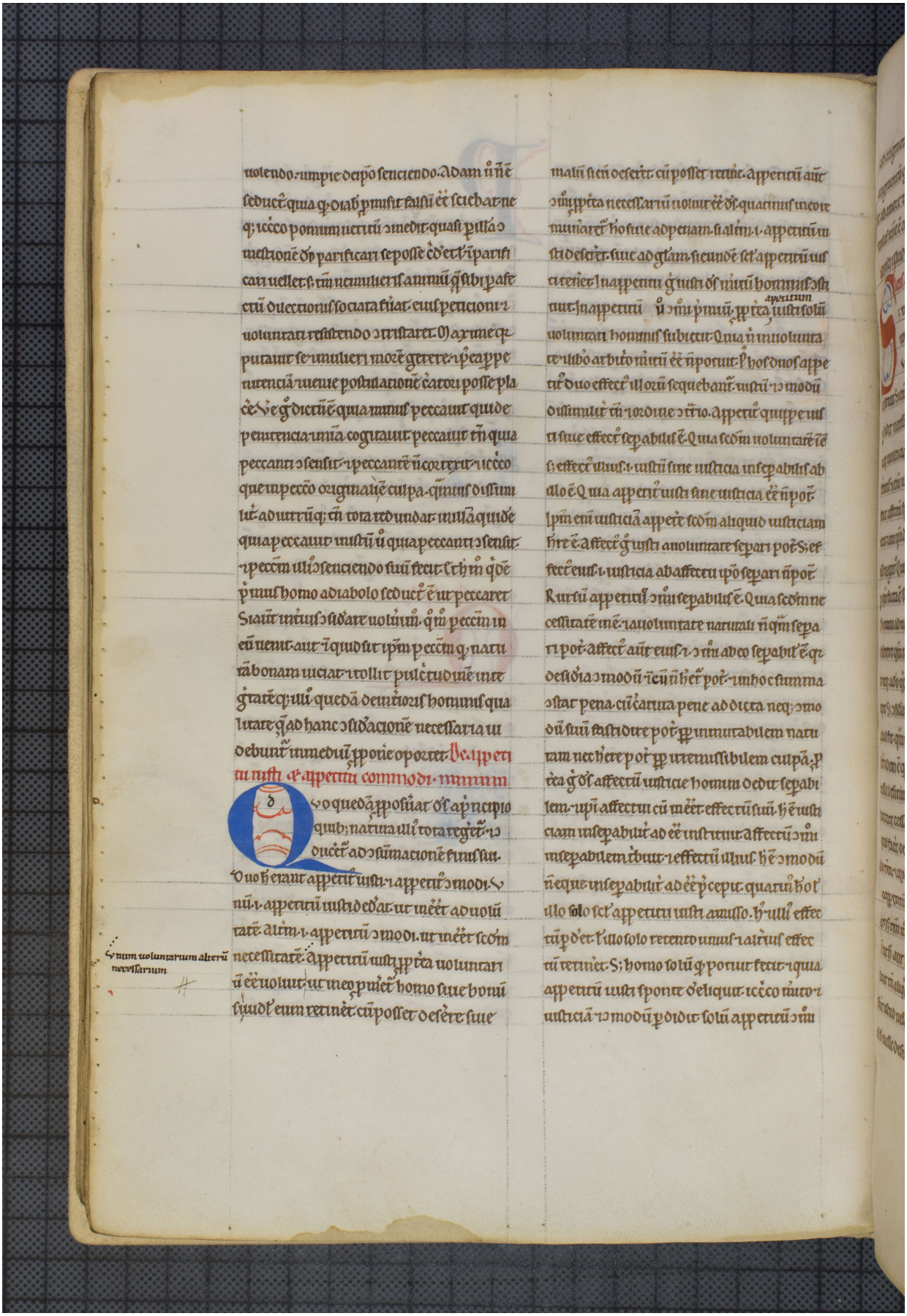

uolendo. rumpie de po sentiendo. Adam u ñ ē
seducē quia q. o. ab p mulier falsū ēē sciebat ne
q; iccco pomum uetitū ꝛ medit quasi pulcā ꝛ
uectionē ōp pariticari se posse cōcert ī pariti
cari uellet. s. tm ne mulieris amicitiā q̄ sibi pacte
ctū ducectionis sociata fuiat. eius petitioni ꝛ
uoluntati resistendo ꝛ ristaret. Maxime eq
puiaiit se mulieri more gerere. ꝛ ea appe
tentiā uetue postulationē cātoui posse pla
cē. Ve g̃ dicitū ē. quia mulier peccauit quid de
penitentia uniā cogitauit peccauit tm quia
peccauit ꝛ sensit. ꝛ peccauē ñ corrigit. ꝛ iccco
que in peccō originaliē culpa. q̄ mulier dissum
uit. ad uirtū q; tm tota redundat in illā quide
quia peccauit mulier ū quia peccauit ꝛ sensit.
ꝛ peccīm illi ꝛ sentiendo suū fecit. l. th in q̄ de
p mulier homo a diabolo seducē ē ut peccaret
Si aūt uir ꝛ sidare uoluit. q̄ m peccīm in
eū uenit. aut ī quid ūt ip̄m peccīm q; natu
rā bonam uiciat. ꝛ tollit pulcitudinē inter
gritatē q; illi quedā deiuiorū hominis qua
litate g̃ ad hanc ꝛ sidacionē necessaria ui
debuntur in medū. pponie oportet. De appeti
tu iusti. & appetitu commodi. mundum

Quoquedā ꝛ posiuat ōl ap̄ ncipio
quib; natura illi tota regēt. ꝛ
ducēt ad ꝛ sumacionē finis sui.
Duo h̄ erant appetitus iusti. i appetitus ꝛ modi. ꝛ
nū. i. appetitū iusti ꝛ ed at. ut inēt ad uolū
tatē alīm. i. appetitū ꝛ modi. ut inēt scōm
necessitatē. appetitū iusti ꝛ ea uoluntari
ū ēē uoluit. ut ineq pniēt homo suue bonū
suum ōl eum retinēt cū posset deserere suue
malū sicū deserit cū posset retinē. appetitū aūt
ꝛ ūm ꝛ ea necessariū uoluit ēē ōl quatinus in eo ir
mundarē h̄ o fuue ad petiam. si alīm. i. appetitū iu
sti deserēt. suue ad gl'am. sicundē scī appetitū ius
ti retinēt. i. appetitū g̃ iusti ōl uirtū hominis ꝛ sti
aut. i. appetitū ū ꝛ mu p mulū. ꝛ ea iusti appetitum tolū
uoluntari hominis subiecit. Quia ū in uoluntate
ē libō arbitō uirtū ēē ñ potuit. l. h ol duos appe
titū duo effectū illorū sequebantur iusti ꝛ modū
dissimulit tm ordiue ꝛ tio. appetitū quippe iusti
ti suue effectū separabilis ē. Quia scōm uoluntatē ī
ē effectū iusti. i. iustū sine iustitia inseparabilis ab
illo ē. Quia appetitū iusti sine iustitia ēē ñ pot.
p̄m enim iustitiā appetit scōm aliquid iustitiam
h̄rē ē affectū g̃ iusti a uoluntate separi pot. Si ef
fectū eius. i. iustitia ab affectu ip̄o separi ñ pot.
Rursū appetitus ꝛ ūm separabilis ē. Quia scōm ne
cessitatē inē. i. a uoluntate naturali ñ qm separa
ri pot. affectū aūt eius. i. ꝛ ūm a deo separabil ē. q
desiderā ꝛ modū ī ceū ñ h̄ēē pot. in hoc summa
ostat pena. cū cartua pene ad dicta neq; ꝛ mo
dū suū fastidire pot. ꝛ p immutabilem natu
ram nec h̄ere pot. ꝛ p ureminissibilem culpā. P
ea g̃ ōl affectū iustitie hominis dedit separabi
lem. ut p̄ affectui cū inēt effectū suū. h ē iusti
tiam inseparabilē ad ēē instituit. affectū ꝛ ūm
inseparabilem tribuit. i. effectū illius. h ē ꝛ modū
ñ eque inseparabilē ad ēē p̄cepit. quatinus h ol
illo solo scī appetitu iusti amisso. h illi effec
tū p̄det. l. illo solo retento unus. i. alius effec
tū retinet. Si homo solū q̄ poruit fecit. i. quia
appetitū iusti sponte deliquit. iccco mito. i.
iustitiā ꝛ modū p̄ oidit. solū appetitū ūm

Unum uoluntarium alterū necessarium